

Sygn. akt V.2 Ka 375/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 września 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach

V Wydział Karny Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

w składzie:

Przewodniczący: SSO Sławomir Klekocki (spr.)

Sędziowie: SSO Anita Ossak

SSR del. Katarzyna Gozdawa-Grajewska

Protokolant: Monika Maj

w obecności Wandy Ostrowskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 11 września 2014 r.

sprawy:

D. L. /L./

syna M. i G.

ur. (...) w J.

oskarżonego o przestępstwo z art. 207 § 1 kk i art. 157 § 2 kk w związku z art. 11 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Rybniku

z dnia 24 kwietnia 2014 r. sygn. akt III K 26/14

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od oskarżonego D. L. na rzecz K. L. kwotę 420,00 (czterysta dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego w postępowaniu odwoławczym;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 20,00 (dwadzieścia) i obciąża go opłatą za II instancję w kwocie 180,00 (sto osiemdziesiąt) złotych.

Sygn. akt V.2 Ka 375/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 24 kwietnia 2014 r. Sąd Rejonowy w Rybniku uznał D. L. za winnego tego, że w okresie od nieustalonej daty 2010 roku do 16 listopada 2013 roku w R. znęcał się psychicznie i fizycznie nad swoją żoną K. L., w

ten sposób, że wszczynał awantury, w trakcie których krzyczał na nią, wyzywał ją słowami powszechnie uważanymi za wulgarne i obelżywe oraz kilkakrotnie naruszył jej nietykalność cielesną szarpiąc i popychając ją, a ponadto w dniu 16 listopada 2013 roku podczas wszczętej przez siebie awantury uderzał ją otwartą ręką po głowie, a następnie szarpał ją za rękę i uderzył ją w lewe ramię, powodując u niej obrażenia ciała w postaci obrzęku okolicy ciemieniowo – skroniowej prawej o powierzchni 6/5 cm i wylewu krwawego podskórnego na wewnętrznej powierzchni ramienia lewego 7/5 cm, skutkujące naruszeniem czynności narządów jej ciała na okres nie przekraczający 7 dni, tj. czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 207 § 1 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art.

11 § 2 kk i za to z mocy art. 207 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzył mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności.

Na mocy art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk Sąd warunkowo zawiesił wobec oskarżonego wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres próby 2 (dwóch) lat.

Na mocy art. 73 § 1 kk Sąd oddał oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego.

Na mocy art. 72 § 1 pkt 8 kk Sąd zobowiązał oskarżonego w okresie próby do powstrzymania się od naruszania dóbr osobistych pokrzywdzonej K. L..

Na mocy art. 46 § 1 kk Sąd orzekł wobec oskarżonego D. L. na rzecz pokrzywdzonej K. L. środek karny w postaci zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w kwocie 1.000 (jednego tysiąca) złotych.

Na podstawie art. 627 kpk Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej K. L. kwotę 444 (czterystu czterdziestu czterech) złotych tytułem zwrotu poniesionych wydatków związanych z ustanowieniem pełnomocnika w sprawie;

Na podstawie art. 627 kpk i art. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe obejmujące opłatę w wysokości 180 (stu osiemdziesięciu) złotych oraz wydatki postępowania w wysokości 190 (stu dziewięćdziesięciu) złotych.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego D. L. zaskarżając wyrok w całości zarzucając:

1. obrazę przepisów postępowania karnego mającą wpływ na treść orzeczenia, a to:

- art. 4 kpk, art. 5 § 1,2 kpk i art. 410 kpk przez oparcie orzeczenia o winie i zamiarze oskarżonego tylko na dowodach obciążających i pominięciu dowodów korzystnych dla oskarżonego bez należytego uzasadnienia daczego dowody te zostały pominięte oraz poprzez rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na jego niekorzyść

- art. 7 kpk poprzez oparcie ustaleń co do winy oskarżonego na dowodach obciążających go przy niedostatecznym rozważeniu dowodów świadczących na jego korzyść, co w konsekwencji spowodowało błąd w ustaleniach faktycznych, który miał wpływ na treść zapadłego orzeczenia, polegający na przyjęciu wbrew wyjaśnieniom oskarżonego oraz zeznaniom matki oskarżonego G. L., R. K. i częściowo zeznań D. B. (1), A. B., że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu

- art. 92 kpk poprzez pominięcie okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego w postaci zeznań świadków, wyjaśnień oskarżonego

- art. 170 § 1 pkt 3 kpk poprzez uznanie przez Sąd, iż wnioskowany dowód z wykazu połączeń nie jest przydatny do wykazania stosunku bliskości pokrzywdzonej z P. B.

- art. 424 § 1 kpk poprzez nieprzeprowadzenie analizy faktów przemawiających na korzyść oskarżonego i podanie za udowodnione faktów nieustalonych w toku postępowania dowodowego, które miały potwierdzić winę i zamiar oskarżonego

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a mający wpływ na jego treść, polegający na uznaniu, że zgromadzone w sprawie dowody dają jednoznaczną podstawę do uznania, iż oskarżony D. L. w okresie opisanym w wyroku dopuścił się zarzucanego mu czynu.

W oparciu o w/w zarzuty obrońca oskarżonego wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

Apelacja obrońcy nie zasługuje na uwzględnienie a podniesione w niej zarzuty i wnioski są nie trafne. Podniesiony w apelacji zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku jest nie trafny. Tymczasem " zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku może okazać się trafny tylko wówczas, gdy podnoszący go w apelacji zdoła wykazać sądowi orzekającemu w I instancji uchybienie przy ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, polegające na nieuwzględnieniu przy jej dokonywaniu - tak zasad logiki, wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego, jak też całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności (art. 410 kpk). W sytuacji, w której takowych uchybień on nie wykazuje, poprzestając (co jest bardzo częstym zjawiskiem) na zaprezentowaniu własnej, nieliczącej się (na ogół) z wymogami tegoż art. 410 kpk, nie sposób uznać, że rzeczywiście Sąd I instancji dopuścił się przy wydaniu tego zaskarżonego orzeczenia tego rodzaju uchybienia." (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 27.04.2006 r. II AKa 80/06 Lex nr 183575). Sąd rejonowy w przedmiotowej sprawie wskazał dowody, na których oparł swoje ustalenia jednocześnie wskazując przesłanki którymi się kierował odmawiając wiary dowodom przeciwnym przy czym dokonanych ustaleń dokonał zgodnie z zasadami swobodnej oceny dowodów. Obrońca oskarżonego w swojej apelacji wskazuje na konsekwentne wyjaśnienia oskarżonego D. L. oraz zeznania świadków G. L. i R. K. z których jego zdaniem wynika, że pokrzywdzona nigdy nie skarżyła się na agresywne zachowanie oskarżonego wobec niej. Jednak sąd rejonowy w swoim uzasadnieniu omówił zeznania w/w świadków wskazując jednocześnie, że te osoby nigdy nie były naoczными świadkami negatywnych zachowań oskarżonego wobec swojej żony. Ustalając stan faktyczny sąd I instancji bazował na zeznaniach pokrzywdzonej K. L. które znalazły potwierdzenie w zeznaniach świadków D. B. (2) i A. B.. Podkreślić należy, że świadek D. B. (1) we wrzeniu 2010 r. i w listopadzie 2013 r. widziała obrażenia na ciele pokrzywdzonej które miał spowodować oskarżony. Fakt znęcania się oskarżonego nad

pokrzywdzoną potwierdza również sporządzona na potrzeby postępowania opinia biegłego sądowego w zakresie obrażeń pokrzywdzonej K. L.. Opinia ta jednoznacznie wskazuje, że w następstwie zdarzeń z dnia 16 listopada 2013 r. pokrzywdzona doznała obrażeń naruszających czynności narządów jej ciała na okres nie przekraczający dni siedmiu w myśl art. 157 § 2 kk. Sąd rejonowy dokonał oceny dowodów zgromadzonych zarówno w toku postępowania przygotowawczego jak i sądowego w sposób bezstronny, nie przekraczając granic swobodnej oceny dowodów, a przy tym uwzględnił zasady doświadczenia życiowego, a swój pogląd na ostateczne wyniki przewodu sądowego przekonująco uzasadnił w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku .Tym samym zarzuty podniesione w apelacji obrońcy oskarżonego j mają w ocenie Sądu Okręgowego charakter czysto polemiczny i sprowadzają się do negocjowania właściwych ocen i ustaleń sądu, przeciwstawiając im własne oceny i wnioski, które w żadnym razie nie mogą podważyć trafności rozstrzygnięcia sądu rejonowego. Sąd Okręgowy nie dopatrył się naruszenia przepisów art. 4, 7 kpk jak zarzucał to w swojej apelacji obrońca oskarżonego. Wskazać należy, że wyrażona w art. 4 kpk zasada obiektywizmu nie polega na obowiązku interpretowania materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie jedynie na korzyść oskarżonego. Zasada ta nakazuje zachowanie obiektywnego stosunku do stron procesowych i do obiektywnej oceny wszystkich dowodów zgromadzonych w sprawie. Jeżeli chodzi o przepis art. 7 kpk stanowi on, iż organy postępowania kształtują swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Sąd

I instancji nie dopuścił się jak sugeruje w swojej apelacji obrońca oskarżonego obrazy przepisów postępowania art. 7 kpk, ponieważ dokonana przez sąd rejonowy ocena zgromadzonych w sprawie dowodów była bezstronna, rzetelna i kompleksowa. ". W tych okolicznościach w ocenie Sądu Okręgowego nie ulega wątpliwości, iż zachowanie oskarżonego D. L. wyczerpało znamiona zarzucanego mu czynu z art. 207 § 1 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.. Ponieważ apelacja obrońcy oskarżonego skierowana jest co do całości orzeczenia, obowiązkiem Sądu Okręgowego jest również sprawdzenie, czy wymierzona oskarżonej kara nie jest rażąco surowa. W niniejszej sprawie sąd I instancji wymierzając oskarżonemu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 2 lat nie naruszył zasady i dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 kk. Przy wymiarze kary sąd rejonowy miał na uwadze zarówno przesłanki negatywne jak i pozytywne dotyczące oskarżonego. Dolegliwość tej kary nie przekracza zdaniem sądu odwoławczego stopnia winy oskarżonego, mając na uwadze jego dotychczasową nie karalność i prawidłowo realizuje cele zapobiegawcze w zakresie prewencji indywidualnej jak i ogólnej. Z tych też względów nie uznając zasadności zarzutów apelacji pełnomocnika oskarżycielki prywatnej, nie podzielając przytoczone na ich poparcie argumentów Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy. Sąd odwoławczy zasądził od oskarżonego na rzecz K. L. zwrot kosztów zastępstwa advokackiego w postępowaniu odwoławczym w stosownej wysokości. O kosztach sądowych orzeczono po myśli art. 636 § 1 kk.